

i realiteten kunne omgå bestemmelserne i lejeloven og væsentligt svække disses anvendelse og formål. Udvalget har forståelse for, at reglen i enkelte særlige tilfælde kan belaste en ejendoms økonomi på en sådan måde, at det vil være mindre rimeligt at praktisere den i sin fulde konsekvens, men finder på baggrund af de af landsorganisationen meddelte oplysninger vedrørende en række ejendommers lejeindtægt og overskudsgivende evne, at den som overvejende hovedregel vil føre til rimelige resultater. Boligministeren har endvidere givet udtryk for, at han i et cirkulære til loven vil give nærmere vejledning om, hvorledes reglen bør praktiseres. Under hensyn hertil har udvalget ikke fundet det påkrævet at stille ændringsforslag til den pågældende bestemmelse.

Ad II. forslag til lov om sanering af usunde bydele.

Efter lovforslagets § 8 kan der efter begæring af en kommunalbestyrelse, som har vedtaget eller er i færd med at udarbejde en saneringsplan, af boligministeren nedlægges forbud mod, at der på en ejendom, som er eller må antages at blive omfattet af planen, opføres ny bebyggelse eller foretages ændringer heri eller i bebyggelsens brug på en måde, som må antages at komme i strid med planen eller vanskeliggøre dens gennemførelse. Sådanne forbud kan nedlægges for et tidsrum af indtil 2 år og i særlige tilfælde forlænges yderligere i 1 år. Udvalget har drøftet mulighederne for eventuelt at afkorte de tidsrum, for hvilke forbud kan nedlægges. Man er fra udvalgets side af den opfattelse, at forbud i det enkelte tilfælde ikke bør nedlægges for et længere tidsrum end det, der er påkrævet, men at forberedelsen af saneringssager ofte vil være så kompliceret og langvarig, at de anførte tidsrum ikke generelt kan afkortes. „Bymæssige Kommuner“ har i sin ovennævnte henvendelse henstillet til overvejelse, hvorvidt 2 års fristen kan forlænges til 3 år. En sådan forlængelse skønner udvalget imidlertid ikke påkrævet.

Udvalget har endvidere overvejet, om det måtte være muligt nærmere i selve lovforslaget, § 27, stk. 2, at angive, i hvilken udstrækning de midler, som stilles til rådighed til saneringsformål, kan anvendes

til bevaring af kunstnerisk eller historisk værdifulde bygninger, som er beliggende inden for saneringsområder. Der er i udvalget enighed om, at det vil være ønskeligt, at sådanne bygninger kan bevares for samfundet, men man har ikke fundet det hensigtsmæssigt og heller ikke praktisk på forhånd at opstille en fast regel om, i hvilken udstrækning en sådan bevaring kan finde sted. Udvalget har om dette spørgsmål haft samråd med boligministeren, som har givet udtryk for, at bevaringsinteressen og bevaringsmulighederne nødvendigvis må variere stærkt fra saneringsplan til saneringsplan, og at behovet for at kunne yde støtte i de særlige tilfælde, hvor en bevaring set med samfundets øjne er ønskelig, derfor kan variere fra år til år.

Udvalget har hæftet sig ved, at udtrykket „halv markedsrente“ i § 28 kan henlede tanken på, at der er tale om ydelse af forskudslån til en billig rente. Bestemmelsens formulering må imidlertid ses på baggrund af de finansieringsbestemmelser, som findes i 1939-loven, og som ligeledes var optaget i den midlertidige lov fra 1941. Efter disse bestemmelser måtte renten af de midlertidige lån, der blev ydet til nedsat rente, anerkendes som en saneringsudgift, der indgik i saneringstabet, og som staten derfor måtte dække halvdelen af. Når det nu i § 28 foreslås, at kommunen skal svare halv markedsrente, men samtidig ikke kan medregne sin udgift hertil ved opgørelsen af saneringstabet, ligger heri, at det foreløbige lån faktisk forrentes med fuld rente, idet staten blot forlods afholder halvdelen af det saneringstab, som skyldes renteudgiften.

Der har som nævnt fra forskellig side været rettet henvendelse til udvalget vedrørende bestemmelserne i lovforslagets kapitel VII om tilvejebringelse af erstatningsboliger, idet de her foreslåede bestemmelser fra visse sider ikke menes at være tilstrækkelig effektive. Dette gælder således „Bymæssige Kommuner“, som har givet udtryk for, at problemet om fremskaffelse af erstatningsboliger i Københavnsområdet er så stort, at bestemmelserne vil vise sig utilstrækkelige. Organisationen har herved særlig hæftet sig ved de i kapitel VII foreskrevne regler om oprettelsen af samarbejdsudvalg og dettes sammensætning. Endvidere har „Bymæssige Kommuner“ i sin henvendelse